

Referat despre scribi, militari si nobili in Egiptul antic - a doua parte

Dupa invazia hiksosilor armata egipteană (al carei sef suprem era faraonul) a fost reorganizata, adoptand un armament mai adecvat si o tactica de lupta mai eficienta. Exista si un corp de politie in orase si un corp de militie in oaze. Garnizoanele erau stabilite in orase, precum si pe traseele drumurilor comerciale mai importante, unde se construiau si fortarete.

Incepand din secolul al XIII-lea i.e.n. s-a constituit o armata profesionala, cu militari de cariera (alaturi de care insa mai functiona periodic si serviciul militar obligatoriu). Faraonul acorda militarilor proprietati funciare, precum si o serie de privilegii: scutiri de impozite, beneficii in natura, s.a. Din epoca Regatului Nou s-a extins tot mai mult sistemul trupelor de mercenari. Caci, cum egiptenii nu aveau o vocatie militarista, cariera armelor nu s-a bucurat in Egipt de o consideratie deosebita.

Nobilii constituiau o categorie sociala ale carei origini andeprtate se regasesc in stravechea aristocratie tribala, puternica pana la formarea celor doua state. Rolul lor important a continuat, ca administratori ai nomelor, sau ca persoane din familia si din anturajul regelui. Faraonul le-a acordat mosii, tot felul de privilegii temporar sau pe viata, demnitati si titluri ereditare. In felul acesta ei si-au consolidat, treptat, situatia de mari proprietari funciari, detinand cele mai importante functii in administratie si o mare influenta la Palat.

Uneori nobilii al caror numar la un moment dat ajunsese in jur de 500 au manifestat atitudini de independenta si autonomie absoluta, care au pus in dificultate autoritatea faraonului. De asemenea, prin abuzurile si despotismul lor au creat taranilor conditii de viata extrem de grele, ceea ce nu o data a dus la miscari populare impotriva acestor mici tirani locali. Numai incepand din perioada Regatului Mediu (si nu definitiv) faraonii au reusit sa-si restabileasca autoritatea asupra nobililor.

In schimb acum, regii s-au aratat tot mai generosi fata de temple si de inaltul cler, daruindu-le intinse domenii si un mare numar de sclavi. In felul acesta templele au devenit o mare forta economica, nu rareori sustragandu-se de sub autoritatea faraonului. S-a format astfel si o aristocratie sacerdotala, beneficiind de privilegii mai numeroase, mai substantiale, si prin aceasta devenind o forta net superioara aristocratiei laice dar la fel de opresiva si de abuziva.